

אימא אינו אוסר. לר"מ: והפניא. צניחוסא: עד שלא נתן כו'. אישראל שלא עירב קחי: יכול לנטל אע"ג דמומרי: הוא לחלל שבת יכול לנטל: כמוזד אין יכול לנטל קסבר ר' יהודה מחלל שבת אין יכול לנטל בלא שכירות: אוסר. להדר שקליה לרשותיה ובשוגג נמי

הדר פרק ששי עירובין

והא תנן מי שנתן רשות כו'. הא דפרין דצרייתא טפי מאחמתי משום דצצרייתא מסייס זה דצרי ר"מ: **הוציא** בין בשוגג בין במזיד **יבוא אבטא**. פירש בקונטר' אע"ג דמומרי ^א הוא לחלל שבת יכול לנטל ר' יהודה אומר

והתנן ^ב מי שנתן רשותו והוציא בין בשוגג בין במזיד אוסר דברי רבי מאיר אמר רב יוסף אימא אינו אוסר אביי אמר לא קשיא כאן שהחזיקו בני מבוי במבוי כאן שלא החזיקו בני מבוי במבוי והתניא עד שלא נתן רשותו הוציא בין בשוגג בין במזיד יכול לבטל דברי רבי מאיר רבי יהודה אומר בשוגג יכול לבטל במזיד אין יכול לבטל מי שנתן רשותו והוציא בין בשוגג בין במזיד אוסר דברי רבי מאיר רבי יהודה אומר במזיד אוסר בשוגג אין אוסר במה דברים אמורים בשלא החזיקו בני מבוי במבוי אבל החזיקו בני מבוי במבוי בין בשוגג ובין במזיד אין אוסר: אמר ר' יהודה אומר בלשון אחרת מהרו ועשו צורכיכם במבוי עד שלא תחשך ויאסר עליכם אלמא נכרי הוא והא אנן עד שלא יוציא תנן אימא עד שלא ^א יוציא היום ואיבעית אימא לא קשיא כאן במזיד ^ב לחלל שבתות בצנעא כאן במזיד לחלל שבתות בפרהסיא כמאן אזלא הא דתניא מומר וגילוי פנים הרי זה אינו מבטל רשות גילוי פנים מומר הרי אלא מומר בגילוי פנים אינו יכול לבטל רשות כמאן בר' יהודה ההוא ^א דנפק בחומרתא דמדושא כיון דחזייה לר' יהודה נשיאה כסייה אמר כגון זה מבטל רשות לר' יהודה אמר רב המחלל שבתות בפרהסיא א"ל רב נחמן כמאן אי כר"מ דאמר ^א השוד לדבר א' השוד לכל התורה כולה אפי' בא' מכל איסורין שבתורה נמי אי כרבנן האמרי כ השוד לדבר א' לא הוי השוד לכל התורה כולה עד

התנן ^ב מי שנתן רשותו והוציא בין בשוגג בין במזיד אוסר דברי רבי מאיר אמר רב יוסף אימא אינו אוסר אביי אמר לא קשיא כאן שהחזיקו בני מבוי במבוי כאן שלא החזיקו בני מבוי במבוי והתניא עד שלא נתן רשותו הוציא בין בשוגג בין במזיד יכול לבטל דברי רבי מאיר רבי יהודה אומר בשוגג יכול לבטל במזיד אין יכול לבטל מי שנתן רשותו והוציא בין בשוגג בין במזיד אוסר דברי רבי מאיר רבי יהודה אומר בשוגג אוסר בשוגג אין אוסר במה דברים אמורים בשלא החזיקו בני מבוי במבוי אבל החזיקו בני מבוי במבוי בין בשוגג ובין במזיד אין אוסר: אמר ר' יהודה אומר בלשון אחרת מהרו ועשו צורכיכם במבוי עד שלא תחשך ויאסר עליכם אלמא נכרי הוא והא אנן עד שלא יוציא תנן אימא עד שלא ^א יוציא היום ואיבעית אימא לא קשיא כאן במזיד ^ב לחלל שבתות בצנעא כאן במזיד לחלל שבתות בפרהסיא כמאן אזלא הא דתניא מומר וגילוי פנים הרי זה אינו מבטל רשות גילוי פנים מומר הרי אלא מומר בגילוי פנים אינו יכול לבטל רשות כמאן בר' יהודה ההוא ^א דנפק בחומרתא דמדושא כיון דחזייה לר' יהודה נשיאה כסייה אמר כגון זה מבטל רשות לר' יהודה אמר רב המחלל שבתות בפרהסיא א"ל רב נחמן כמאן אי כר"מ דאמר ^א השוד לדבר א' השוד לכל התורה כולה אפי' בא' מכל איסורין שבתורה נמי אי כרבנן האמרי כ השוד לדבר א' לא הוי השוד לכל התורה כולה עד

אין יכול לנטל כמו החזיק אחר ציטול דאין יכול לנטל ור"מ קצר דיכול לנטל משום דלא חשיב מחזיק כיון שאחר הנתינה לא החזיק: **כאן במזיד אכל שבתות בפרהסיא**. לפירוש הקונטר' שהוציא צמיד דלעיל חשיב מומר אפי' צמילי דרצנן וכן משמע מדלא משיני הא והא צפרהסיא הא דלארורייתא הא דדרצנן ומימה דהא סתם לדוקי אינו נוהר כלל צמילי דרצנן אפי' צפרהסיא וכוחים נמי שהיו מצטילים ונותנים רשות קודם שגורו עליהם ר' חמי ור' אפי צפ"ק דחולין (י. דף טז:) הא סתם כוחים אינם מאמינים דצברי חכמים ואפי' צפרהסיא ולא מודהי וי"ל שרגילים הם לזוהר לפי שיראים מחכמים כדאשכחן גזדה פרק צנות כוחים (דף נג: א') אע"פ שצדוקים אנו ^א מתיראין אנו מפני הפרושים: **בין דחזיה א"ר יהודה נשיאה בכייה**. וא"ת והא ר' יהודה נשיאה גופיה נפק בחומרתא דמדושא כדאמר' צמועד קטן צפרק מי שהפך (דף יב: ב') ומירך ר"ח דהאי גברא נפק צרשות הרצים והתם צחצר ומימה אפי' צחצר משמע התם דאסור דקאמר על ר' חמי דאיכפד מאי טעמא איכפד אי משום חומרתא דמדושא והא תניא שבתות בפרהסיא אכל אהי ויבטל רשותו דברי ר' מאיר. ר' יהוד' אמר בשוגג אוסר מיד אוסר דברים אמורים בשלא החזיקו בני המבוי במבוי, אבל אם הוציא [לבטל], אבל אם הוציא מבזיד לאסור עליהן אן יכול לבטל. מי שנתן רשותו והוציא אחר כך עד אוסר דברי ר' מאיר. א"ר יהודה אמר ר' מאיר מיד אוסר שוגג אינו אוסר. כמה דברים אמורים בשלא החזיקו בני המבוי במבוי, אין (אוסרין) [אוסרין]. הוא בין בשוגג בין במזיד. אמר ר' רבי יהוד' אומרה וישן אחרת מהרו ועשו צורכיכם במבוי עד שלא תחשך ויאסר עליכם אלמא גוי הוא. ואין ביטול רשות מוציל במקום גוי עד שישכיר. והא אנן תנן במתני' עד שלא יוציא ויאסור עליכם אלמא לאו

א) ולקמן עמוד ב, ב) נכנס: במשומד, וכן להלן משומד, ג) שכירות דף ג, ד) כס"א: דמשומד, וז"ה ככה"ט, ט) כס"א: דמשומד, וכן להלן, ו) ג"ש דהתם אימא אע"פ שגבי צדוקים הן ממזירות הן הפרושים ולכן י"ל כדאשכחן צימא פירק א' דף יע: דשם אימא צלשון זה, ו) כס"א: אע"פ שצדוקים הן ממזירות,

הגהות הב"ח

א) גבי אימא עד שלא יצא היום: ב) שם הוא גברא דנפק בחומרתא: ג) ה' תוב' ד"ה הוציא וכו' אינו כע"ג (ועוד מדפליגי) תלמי' וי"ז ס"א ומדפליגי: ד) ר"ה מין וכו' טענת של עין שחומתה ממין אחר: ה) בא"ד וכן משמע צמועד קטן דממיה: ו) בא"ד ולא שייך למגור נא"ש דילמא שלף:

מוסף רש"י

מי שנתן רשותו. לפני חלף מפני ששבת ולא עירב ולאחר שציטול הוציא מיתו לחלף, אוסר. על בני חלף להדר שקליה לרשותיה (יעיר שח).

רבינו הגנאל

והתנן מי שנתן רשותו והוציא בין בשוגג בין במזיד אוסר דברי ר' מאיר. ודחי ר' יוסף ומתניתא אינו אוסר דברי ר' מאיר. ופירק אביי פירוק אחר, ואמר מתניתא בשלא החזיק בני המבוי במבוי, לפיכך אע"ג דביטול רשותו (א)אם הוציא אוסר, אבל המבטל רשותו וקדמו בני המבוי והחזיקו במבוי אע"פ שהוציא אחר כך עד אוסר. כדתינא אם עד שלא נתן רשותו והוציא בין בשוגג בין במזיד יכול לנטל רשותו דברי ר' מאיר. ר' יהוד' אמר בשוגג (לבטל) יכול אכל אם הוציא מבזיד לאסור עליהן אן יכול לבטל. מי שנתן רשותו והוציא אחר כך עד אוסר דברי ר' מאיר. ר' יהודה אמר ר' מאיר מיד אוסר שוגג אינו אוסר. כמה דברים אמורים בשלא החזיקו בני המבוי במבוי, אבל אם הוציא הכלים שלהם והחזיקו בני המבוי במבוי, אע"פ שהוציא הוא בין בשוגג בין במזיד. אין (אוסרין) [אוסרין]. אמר ר' רבי יהוד' אומרה וישן אחרת מהרו ועשו צורכיכם במבוי עד שלא תחשך ויאסר עליכם אלמא גוי הוא. ואין ביטול רשות מוציל במקום גוי עד שישכיר. והא אנן תנן במתני' עד שלא יוציא ויאסור עליכם אלמא לאו

עין משפט ונר מצוה

נא א מיי"פ ס"ב מהלכות עירובין הלכה ו סמג עין דרצנן א טו"ש"ע א"ח סי' שפ"א טע"ף א: ב מני"י פ"י מהל' משכב ומושב הל' ט טו"ש"ע י"ד סי' קטע טע"ז ק:

רב ניסים גאון

כמאן אי כר' מאיר דאמר משומד לדבר אחד הוי משומד לכל התורה כולה, אפילו אחד מכל איסורין שבתורה נמי. ואי כרבנן הא אמרי ונחשד לדבר אחד לא נחשד לכל התורה. הא דר' מאיר משכחה לה בחוטפתא דמאי, ותניא ע"ס הארץ שקיבל עליו כל דברי צדקות ונחשד על דבר אחד, נחשד על כולם דברי ר' מאיר. ואיתא להא ברייתא בגמ' דבכורות בפרק עד כמה ישראל חייבין להטפל בבכור. ודברי חכמים עד דהוי משומד לע"ז. ויתגוהו נמי בחוטפתא בכורות (פ"ג) דתניא חשוד על ע"ז ומייה לא משמע כלל לפרש ברייתא זו ומייה לא משמע חזק דלמה ליה לנמקט הוציא הוה ליה למימר שחילל שבת בכל מלאכה שחילל ועוד דמשמע דמשום דהוציא צצנת וז דקמני עד שלא נתן רשותו הוציא ועוד דמשמע סתם הוציא צכל ענין צין צנעא צין צפרהסיא כמנו מי שנתן רשותו והוציא דסיפא ומפרש ר"י דהכא לאו מטעם מומר קאמר דמומרי לא שייך אלא באדם הרגיל לחלל שבתות ואינו נוהר כלל אכל הכא לא צריגיל אפי' אלא שצמקרה צעלמא אריע כך שהוציא שיהיה דחוק לפי שעה ואם צצנת שעצרה עשה כן אפי' צמוזד לא היה מוציק כלום אפי' לר' יהודה דלאו מומר הוא כדפירשתי אלא דוקא צצנת וז דמאחר שהחזיק צרשותו

רבינו הגנאל (המשך)

גוי הוא ובביטול סני ליה, אלא אם יוציא יאסר. ופירקין מאי שלא יוציא דקתני במתני' שלא יוציא היום, כר' יהוד' דקתני ע"ז שיש. איבעית אימא לא קשיא הא דקתני ר' יהודה הצדוקי אינו מבטל אלא הרי הוא כגוי [ב]מחלל שבתות כדאמר ר' יהוד' במשומד מחלל שבתות בצניעא. והא דתניא משומד בגילוי פנים אינו מבטל רשותו כר' יהוד'. ההוא משומד דנפק בחומרתא דמדושא. [פירוש טבעת כדגרסינן בגמ' בפרק מי שהפך ר' יהודה נשיאה נפק בחומרתא דמדושא], איכפד ר' אמי. אמר רב יוסף מאי טעמא איכפד, והתניא השירים והנומים והטבעות הרי הן ככלים המטלטלים בחצר. והא המשומד נפיק בה בשבת ברשות הרבים, בהוי דחזייה לר' יהוד' נשיאה כסייה להאי חומרתא, אמר רב נחמיה משמו. אמר כגון זה שאינו מחלל שבת בגילוי פנים יכול לבטל רשות לר' יהודה. אמר רב הונא איתוה ישראל משומד זה המחלל שבת בפרהסיא. וא"ל רב נחמן אי לר' מאיר, אפילו עבר על אחת מכל המצוות שבתורה משומד הוי. אי לרבנן

א) הוסיף ע"פ הערוך עין חמ. ור' גם כמות ד"ה כיון שהציטול עין זה נכנס ר"מ.

אי בר"מ אפי' בא' מבטל איסורין נמי. וה"נ תינא צדקיה צצורות צפ' עד כמה (ד' ג'). נתשד לדבר אחד נתשד לכל התורה כולה דצרי ר"מ ומימה דצפ' זה צורר (סנהדרין דף טז.) גבי פלוגתא דאצרי ורבא דאכול צצלות להסעים ורבא אמר כשר צעי לאוקומי רבא כר' יוסף דלאמר הוסי

צדיני